

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

Τρίμηνη έκδοση του Συλλόγου των εν Αθήναις και Απανταχού Μαρτιναίων - Βουμελιταίων Φθιώτιδας
(και τα προερχόμενα απ' αυτό χωριά Λάρυμνα, Λούτσι, Πύργος)
Γραφεία: Σίνα & Δαφνομήλη 1Α, Αθήνα Τ.Κ. 10680

“ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΔΙΝΩ, ΓΙΑ Τ' ΟΜΟΡΦΟ ΜΑΡΤΙΝΟ”

Έτος 14ο • Αρ. φύλλου 55 • Οκτώβριος - Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2018 • Τιμή 0,01€ • web: www.martino.gr • e-mail: aias@martino.gr

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΜΙΑ ΠΙΚΡΗ ΓΕΥΣΗ ΑΛΛΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΜΙΑ ΜΑΓΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΑΡΧΗ

Ο κύκλος που ανοίγει πρέπει να κλείνει και να ανοίγουμε τα φτερά μας γι' άλλα πράγματα. Μια ολόκληρη ζωή σχεδόν είκοσι χρόνια, κρατώντας ψηλά τη σημαία της αξιοπρέπειας και πιστοί στο καταστατικό του Συλλόγου. Ποτέ δεν δεχτήκαμε συμβιβασμούς και εκπώσεις σε θέματα που αφορούσαν την ηθική μας, τα πιστεύω μας και την αξιοπρέπεια μας.

Η φωνή μας ήταν χωρίς πάθος δηλαδή χωρίς εμπάθεια αλλά και χωρίς φόβο. Η σκέψη μας στραμμένη προς το μέλλον του Μαρτίνου που εδώ και πολλά χρόνια κλυδωνίζεται.

Δεν έχουμε αδικήσει συνειδητά ή από ιδιότητα κάποιον ή κάποιους, δεν έχουμε προσβάλει, δεν έχουμε εξαπατήσει, δεν έχουμε τίποτα να καταλογίσουμε στους εαυτούς μας και τα λέμε εν πλήρει συνειδήσει. Οπότε δεν έχουμε να ζητήσουμε συγνώμη. Υπερασπιστήκαμε το καταστατικό, την ελευθερία του λόγου και την ανεξαρτησία του Συλλόγου σε ακραίο σημείο.

Ευχαριστούμε θερμά όλα τα μέλη των Δ.Σ. σε όλες τις θητείες και την παρέα των παλιών συμμαθητών και φίλων που με όραμα και μεράκι υπηρέτησαν τον Σύλλογο. Από τις επόμενες εκλογές θέτουμε τους εαυτούς μας εκτός αξιωμάτων και παραμένουμε απλά μέλη του Συλλόγου, όμως η αγάπη μας για το Μαρτίνο δεν παύει, θα εξακολουθεί να μας εμπνέει και να μας συνδέει με όλους εσάς τους απλούς Μαρτιναίους και απανταχού που πιστεύετε στη δύναμη και τη μαγεία του Μαρτίνου.

Αυτά είχαμε να σας πούμε και πιστεύουμε ό,τι κάναμε ήταν αληθές και δίκαιο.

Υ.Γ. Προτρέπουμε τους νέους αλλά και γενικότερα τους απανταχού Μαρτιναίους να βγουν από την αδράνεια και να συμμετάσχουν ενεργά στον Σύλλογο.

Αριστείδης Κ. Κούρος, Θωμάς Γ. Καραμέρης

ΤΙΤΛΟΙ ΤΕΛΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ»

Ο “Αίας ο Λοκρός” αναστέλλει την έκδοσή του
με απόφαση του Δ.Σ. του Συλλόγου.

Πρακτικό Νο 118
Σήμερα, Δευτέρα 29 Οκτωβρίου 2018 και ώρα 19:00 στα γραφεία του Συλλόγου και με παρόντα όλα τα μέλη του ΔΣ συνήλθε το ΔΣ με θέμα: Αναστολή έκδοσης της εφημερίδας του Συλλόγου «Αίας ο Λοκρός».

Ο πρόεδρος του Συλλόγου έλαβε το λόγο και είπε:

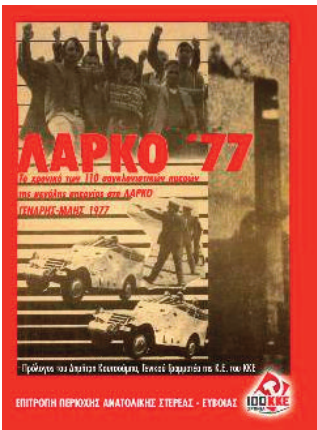
“Πέρασαν 14 χρόνια από την ημέρα που ο «Αίας ο Λοκρός» κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στο Μαρτίνο και στους απανταχού Μαρτιναίους. Μια προσπάθεια που κατάφερε να

πορευτεί με αξιοπρέπεια στο πέρασμα των χρόνων και να αποτελέσει την πηγή ενημέρωσης για όλους τους Μαρτιναίους. Όμως οι καιροί αλλάζουν. Το οικονομικό χτύπησε και την πόρτα του Συλλόγου. Γι' αυτό προτείνω με μεγάλη μου λύπη να αναστείλουμε την έκδοση του «Αίας ο Λοκρός» με τελευταίο φύλλο το Νο 55 του Δεκεμβρίου 2018 και ο Σύλλογος να ρίξει όλες του τις δυνάμεις στο www.martino.gr. Δυστυχώς δεν υπάρχει καμία άλλη λύση. Ο επίλογός μου χιλιάδες ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ προς τους Μαρτιναίους, απανταχού και μη.”

Το Δ.Σ. του Συλλόγου άκουσε με προσοχή τον πρόεδρο και με βαριά καρδιά αποδέχθηκε ομόφωνα την πρότασή του.

ΒΙΒΛΙΑ ΛΑΡΚΟ '77

Η Επιτροπή Περιοχής Ανατολικής Στερεάς - Εύβοιας του ΚΚΕ αποφάσισε να επανεκδώσει το βιβλίο «ΛΑΡΚΟ '77», προς τιμήν των 100 χρόνων του Κόμματος. Ένα βιβλίο που αποτυπώνει με ζωντάνια, μέσα από τα δημοσιεύματα του «ΡΙΖΟΣ ΠΑΣΤΗ» και του «Ο ΔΗΓΗΤΗ», τις 110 μέρες της απεργίας, του

ηρωικού αγώνα των εργατών της ΛΑΡΚΟ.

Η επανέκδοση εμπλουτίζεται με δύο άρθρα εργατών της ΛΑΡΚΟ: Του Χρήστου Οικονόμου, προέδρου του Σωματείου Εργαζομένων στη ΛΑΡΚΟ το 1977, που ηγήθηκε του απεργιακού αγώνα, και του Γιώργου Ρούσση, για το ιστορικό της μεταλλευτικής δραστηριότητας και των εργατικών αγώνων στην περιοχή. Ο πρόλογος είναι από τον ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, Δημήτρη Κουτσούμπα,

που την περίοδο εκείνη, αλλά και αργότερα, ως στέλεχος του Κόμματος και της ΚΝΕ στην περιοχή, είχε άμεση σχέση τόσο με την απεργία των 110 ημερών όσο και με τους μετέπειτα εργατικούς αγώνες στη ΛΑΡΚΟ.

ΣΚΙΡΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΟΛΗΣΕΙΣ

Χρήστος Μπώκος
Ποιητική Συλλογή

Χριστούγεννα ξανά
Πρωτοχρονιά

Χριστούγεννα Πρωτοχρονιά ξανάρχονται, γιορτές μυρίζει ο ουρανός, αστέρια, η λάμψη της βραδιάς, άρωμα αστροφεγγιάς! Μάγοι με δώρα έρχονται, κάθε χρονιά στο θείο βρέφος, Χριστός γεννάται πάλι εδώ, στη φάτνη της καρδιάς μας, στο λίδι στην ψυχή το πνεύμα του, αγνό μυαλό μας φέρνει μες στη σκέψη μας, θέρμη και χάδι στην πίστη μας! Ευχές παντού, χαμόγελα, σκορπίζονται απλόχερα, όνειρα, υποσχέσεις για ένα αύριο αλλιώτικο από χθες, πλούτος να υπάρχει έστω στην καρδιά, φέρνει σε όλους ζεστασιά..

Το Άγιο φως φεγγοβολά, μας συντροφεύει στοργικά, μας δίνει πίστη και χαρά, κάθε Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, να είμαστε όλοι πιο κοντά, αγκαλιασμένοι, μια γροθιά! γερή γροθιά, ζεστή καρδιά, όλοι μαζί στην φάτνη της γωνιά!

Χριστούγεννα σαν φύγουν, φτάνει κι η Πρωτοχρονιά αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά, όλοι τα χέρια σφίγγουν!

Γιορτάζουν πάλι όλοι, μικροί, μεγάλοι και παιδιά, τα δώρα περιμένουν πλάι στο τζάκι, κάτω απ' το δέντρο, στη γωνιά!!

“Χριστουγέννων γιορτές ..”

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΩΚΟΣ

Σκιρτήματα και Αναπολήσεις I
Ποιητική Συλλογή

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

01/01/2018 -
30/11/2018

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ	ΥΠΟΛΟΙΠΟ	ΜΕ
31/12/2017	178,00	
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ-ΔΩΡΕΕΣ	670,00	
		848,00

ΠΛΗΡΩΜΕΣ

ΕΞΟΔΑ	ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ	400,00
ΕΝΟΙΚΙΟ 2018		240,00
ΕΞΟΔΑ	ΤΡΑΠΕΖΑΣ	13,00
ΓΕΝΙΚΑ ΕΞΟΔΑ		191,36
ΝΕΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΜΕ		
30/11/2018		3,64
		848,00

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Α.Κ.ΚΟΥΡΟΣ

Ο Γ.ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
Θ.Γ.ΚΑΡΑΜΕΡΗΣ

Ο ΤΑΜΙΑΣ
Γ.Ν.ΚΩΤΣΑΛΑΣ

Η Βουκέντρα

Γιάννη, μας έχει έρθει ένα έγγραφο από τον Ηλία τον Μπόρα, τον Ντόρο, από την Γερμανία και θέλω να σου το στείλω να μου ειπείς την γνώμη σου. Πώς θα σου το στείλω;... Δώσε μου το email σου, μου είπε ο Χρήστος ο Μα-ραγκός σε ένα συμβούλιο του Δ. Σ του συνδέσμου μας. Δεν του απάντησα και έκανα πως δεν άκουσα. Ο Χρήστος δεν παραιτήθηκε στην κουφαμάρα μου , στην σκόπιμη άρνησή μου να ανταποκριθώ και επέ-μενε με ύφος ευγενικό. Το είπε μια, το είπε δύο, το είπε τρεις... Τίποτα εγώ. -Γιάννη δεν με άκουσες, ή ίσως δεν με πρόσεξες, φαίνεται ότι μιλάω πολύ σιγανά, δώσε μου το email σου.-Δεν με έπαιρνε να μην απαντήσω. -Τι είναι αυτό;... Χρήστο.-Τι είναι αυτό το πράγμα, που θέλεις να σου δώσω;... Και επιμένεις τόσο;...-Α α...δεν έχεις Γιάννη!... -Πως και έτσι;... Αυτό είναι το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Τώρα πια πηγαίνει με το κομπιούτερ το γράμμα ... -Πάνε τα παλιά... Γιάννη... -Χρήστο. Εμείς μεγαλώσαμε τώρα, είμαστε στα παλιά και εγώ περισσότερο έμεινα πίσω στην τεχνολογία. Τι μου λες τώρα;... Τώρα.... Στα απότρυγα; -Όχι... όχι.... Γιάννη... να μάθεις...

Και ο Γιάννης είπε: Χρήστο άκουσε... -Ήμουν α καλούτσικος στην λίγη γραφή και ανάγνωση με το κοντύλι και την πλάκα και καλός στην αριθμητική που μας έμαθε Θεός συγχώρεσέ τον ο Γιώργης Δάρας, ο δάσκαλος μας και δοξασμένος ο Θεός..... Τώρα τι να κάνω δεν έχω... Τι να κάνω;... Πρέπει να;... Με το γραμματόσημο Χρήστο με το γραμματόσημο και βλέπουμε όταν έρθει τι θα γίνει... Ας έρθει και κανένα γράμμα να κοιτάω τώρα, το γραμματόσημο να περνάει και η ώρα... να έρχεται και ο ταχυδρόμος να μας λέει να ακούμε και καμιά κα-λημέρα! -Μα εσύ ήσουν στην τράπεζα... και δεν ξέρεις κομπιούτερ;... -Με ψάρωσε..... -Όχι ...Δεν έμαθα του διαβόλου τα σύνεργα... -Τα χρησιμοποιούσαμε στην τράπεζα αλλά τα χειριζόταν άλλοι... -Βλέπεις όταν ήρθαν για τα καλά αυτοί οι διάβολοι είμαστε υψηλόβαθμοι... Βάζαμε τους άλλους να γράφουνε και εμείς κάναμε τον καμπόσο και τώρα να... Να τα μας.... Τώρα μας την βγαίνεις,... -Και εγώ δεν τα ξέρω λέει, ο Θεοδωρής ο Τρουπής, αν και εγώ έφτιανα τα προγράμματα, τώρα τελευταία προσπαθώ να μάθω τον χειρισμό τους . Ενθαρρύνθηκα στην αμάθεια μου και αισθάνθηκα δυνατός, δεν ήμουν α μο-νάχος μου, απέκτησα σύμμαχο και σύμμαχο δυνατό, τραπεζικός και αυτός. -Εσύ Χρήστο ήσουν λιγάκι πιο προνομιούχος από εμάς τους άλλους στην ζωή. Μικρός δεν ταλαιπωρήθηκε δεν πήγες μαστοριά... όπως εγώ και ο Ηλίας και σπούδασες καλύτερα από μερικούς, από εμάς τους άλλους, έγινες για-τρός, και ο Ηλίας έγινε γιατρός, άλλα στρατιωτικός!... Αλλά αυτός ταλαιπωρήθηκε... Αυτός διάβαζε έξη χρόνια και συγχρόνως ήταν και έξη χρόνια φαντάρος και την νύχτα φύλαγε την Πατρίδα σκοπιά... Δεν ξέρεις τις πίκρες, τα βάσανα του καθενός μας...Τώρα για λέγε μας πότε

ΔΩΡΕΕΣ

Αριστείδης Κων.Κούρος	80,00
Γεωργία Ρούσση	50,00
Σπύρος Μπούας	20,00

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

Τρίμηνη έκδοση

Διευθυντής

Ιδιοκτησία:
Σύλλογος των εν Αθήναις και Απανταχού Μαρτιναίων “ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ”
Σίνα και Δαφνομήλη 1Α Αθήνα 10680
Α.Φ.Μ. 9998-2875
Δ.Ο.Υ. Ι' Αθηνών
web site: www.martino.gr
e-mail: aias@martino.gr

Θωμάς Γ. Καραμέρης
Ι. Δροσοπούλου 237, Αθήνα
Τηλ.: 6976006224
Συντάσσεται με τη βοήθεια των μελών του Δ.Σ.

Επιμέλεια έκδοσης:
Τσουλουχάς Γιώργος
Μικράς Ασίας 8, Ξάνθη Τ.Κ. 67100
Τηλ.: 6932146695
e-mail: tsoulouhas@gmail.com
www.justweb.gr

Εκδότης:
Ο Πρόεδρος του Συλλόγου:
Αριστείδης Κ. Κούρος
Δρυάδων 40, Γαλάτσι 11146
Τηλ.: 6945818191

Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τις απόψεις του υπογράφοντα. Κείμενα - επιστολές υβριστικού περιεχομένου δε δημοσιεύονται.

το έμαθες, τούτο το εργαλείο; -Γιάννη σωστά τα είπες; Όλοι μας, λίγο- πολύ στο ίδιο καζάνι βράζαμε. Έτυχε εγώ επειδή μικρός ήμουν α λίγο αδυνατούλης, με πρόσεχαν περισσότερο και δεν ταλαιπωρή-θηκα πολύ.-Ναι, αλλά το εργαλείο πότε;-Τώρα τελευταία ... -Κατάλαβα, κατάλαβα τώρα, όλοι εκπαιδευόμενοι στα καινούρια όπλα. Κα-νένας παλιός;Και ποιος σου έδειξε; Πήγες σχολειό; -Όχι. Επήρα το LAPTOP και σιγά -σιγά, μόνος μου και ρωτώντας-ρωτώντας, πας στην Πόλη!...Έτσι δεν το λέγανε; -Όχι. Εδώ Χρήστο, δεν τα είπες καλά. Είπε ο Ηλίας Χειμώνας, με ύφος ήρεμο, πράο, συμβουλευτικό... Έτσι το λένε: "Ρωτώντας-ρωτώντας σιγά-σιγά, ο στραβός και ο κουτσός πάει στην Πόλη “. -Είδες Χρήστο που δεν τα ξέρεις όλα, είπε γελώντας ο Ηλίας, που ίσως ήθελε να με βγάλει εμένα από την δύσκολη...την προσβολή της αμάθειας μου ... και με ταπεινοφροσύνη που τον διέκρινε συνέχισε... -Και εγώ δεν ξέρω, τώρα τελευταία και εγώ το παλεύω, τα καταφέρνω σιγά – σιγά είπε ο Ηλίας , πού θα πάει, θα το μάθουμε... Τόσα και τόσα μάθαμε!... Τι είναι αυτό που δεν θα το μάθουμε;... Δεν είμαστε δα και χαζοί... Θα σημαδεύουμε το πλήκτρο με το δάκτυλο ένα- ένα και εκείνο θα γράφει,θα γράφει... Άμα δεν γράφει, αυτό είναι χαζό. Εμείς μέχρι τώρα έχουμε δώσει εξετάσεις και εξετάσεις, δεν χρειάζεται να δώσουμε τώρα και εξετάσεις δακτυλογράφου... Ας μείνουμε μεταξεταστέοι!... -Πρώτα Γιάννη μας τα έγραφαν άλλοι, τώρα σε ποιόν να το ειπούμε, να μας τα γράψει;... Είμαστε συνταξιούχοι και τώρα, πάνε οι βαθμοί, οι τίτλοι- τα αξιώματα, φύγανε, και πάνε... Ας κρατήσουμε την λίγη γνώση!... Πρέπει όμως σιγά- σιγά να μάθουμε και τα καινούρια... -Οι πλάκες, τα κοντύλια, οι κοντυλοφόροι, οι πένες [πάπιες- χήνες] μελανο-δοχεία, ήσαν χρήσιμα, καλά τότε και μας έμαθαν τα γράμματα, τώρα όμως... καταργήθηκαν και καλό θα είναι εάν κάποιος από εμάς έχει πουθενά κανέναν, από δαύτα, να τον φυλάξουμε για το μουσείο μεθαύριο που θα οργανώ-σουμε, να τα βάλουμε για να βλέπουν οι νεότεροι, τα εγγόνια μας, πώς μά-θαμε εμείς τα γράμματα... Είχαμε πείσμα, θέληση, να ξεφύγουμε από την πείνα... Και δόξα τον Θεό όλοι μας λίγο πολύ ξεφύγαμε.... -Όπως εδώ που τα λέμε, λίγο πολύ είμαστε όλοι το ίδιο από την καινούργια τεχνολογία; Ναι... Λένε όλοι. Όχι λέει ο εξαδέλφός μου ο Βέργος Γιάννης του Νικόλα και μπαίνει στην κου-βέντα. -Εγώ ξέρω... Αγόρασα προχτές LAPTOP ασύρματο μπαίνω μέσα και βλέπω και τον Αρτοζήνο. -Όλοι μας ξεκαρδιστήκαμε μαζί και ο Γιάννης. Ποιο πολύ ο Χρήστος και ο Γιάννης . -Τι είναι και αυτό πάλι; Λέει ο Χρήστος. Τούτο είναι από τα άγραφα, από τα ανεπάντεχα και ασύρματο ο Γιάννης;... Αλλά Βέργος είναι όλα, να τα περιμένεις από ένα Βέργοείπε, ο Χρήστος και συνέχισε.-Τι τέλος πάντων είσαι;... Υπάλληλος, τραβαγέρης –μωσαικός -μαρμαράς, πλακάς, σκαλάς;... Μας κάνεις ότι τα ξέρεις όλα!... Σιγά μη μας ειπείς πως ξέρεις και πιλότος!... Σαν τον γιο σου τον Άγγελο.... - Τι νομίζεις πως είναι;;;.... Άμα σηκωθεί, και αυτό στον ουρανό, μόνο του πηγαίνει... Το εργαλείο κάτω στο αυτοκίνητο το έχω και με την μία πήγε και το φέρνει και μπήκε και είδαμε ασυρμάτως τον Αρτοζήνο.Και είπαμε όλοι μας για άλλη μια φορά, του χάρου - του χάρου ...δεν μπορούμε!... -Έτσι απεφάσισα και εγώ... Να ... μάθω κάτι!... Δεν ξέρω όμως εάν έκανα καλά η κακά;... Και έβαλα τον διάβολο στο κεφάλι μου, τώρα που μεγάλωσα!.. -Το βλέπω όμως να έχει και κάποιες καλοσύνες και ο Χρήστος καλά μου τα είπε... και με ανάγκασε να γίνω, σύγχρονος.Και μου ήρθε στο νου και είπα: "Το άλογο την μύγα του και το βόδι βουκέντρα θέλει! "

-Η φύση κάτι περισσότερα ξέρει που έχει την μύγα, να τσιμπάει το άλογο για να ξυπνήσει. Έτσι και για μένα βρέθηκε η κατάλληλη... και μου άνοιξε τα μάτια και κάτι έμαθα Και ευγνωμονώ το... τσίμπημα και την βουκέντρα!...

Γιάννης Στ Βέργος[Γορτύνιος]

Ο ΓΕΡΟΓΟΡΤΥΝΙΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΙ -Νέοι: Μην αντιδράτε σε ότι νέο, καινούργιο, καινοτόμο, πρωτοποριακό βγαίνει!... Μάθετε το από τους πρώτους. -Ότι βγαίνει, όση και αντίδραση να υπάρχει στην αρχή, τελικά θα κυκλοφορήσει στην αγορά και αυτός που δεν θα τα παρακολουθήσει και δεν θα τα μάθει και άριστος να είναι σήμερα, αύριο θα αισθάνεται παρωχημένος, ξεπερασμένος. Θα είναι άχρηστος!...

Γιάννης Σταύρου Βέργος

Η διαφορά του καλού δημάρχου από τον επικοινωνιακό

Ποια είναι η διαφορά του καλού δημάρχου με τον επικοινωνιακό δήμαρχο; Ο πρώτος παράγει έργο σε όλη τη θητεία του και ο δεύτερος βάζει μπροστά τις μηχανές όταν αρχίζει η προεκλογική περίοδος.

Μπροστά σε αυτόν τον «οργασμό» μικρών έργων τοπικής κλίμακας βρίσκονται ξαφνικά αρκετοί δημότες.

Ορισμένοι Δήμαρχοι, μάλλον η πλειοψηφία, λίγους μήνες πριν τις εκλογές έχουν επιδοθεί σε ένα μπαράζ έργων που κατά προτεραιότητα είναι άμεσα ορατά στους δημότες τους.

Έχουν στηθεί εργοτάξια σε αρκετούς Δήμους της χώρας ώστε οι Δήμαρχοι να έχουν να παρουσιάσουν έργο στους πολίτες. Βλέπετε, οι εκλογές της τοπικής αυτοδιοίκησης, πλησιάζουν.

Γίνονται ασφαλοστρώσεις σε μικρούς και μεγάλους δρόμους με συνοπτικές διαδικασίες, κλείνουν λακκούβες και βέβαια στήνονται παιδικές χαρές.

Οι περισσότεροι Δήμαρχοι (υπάρχουν βέβαια και οι εξαιρέσεις) περίμεναν το τέλος του 2018 και τις αρχές του 2019 ώστε να προχωρήσουν σε εργασίες και να βελτιώσουν την εικόνα των Δήμων τους σε σημεία που δίνουν σημασία οι πολίτες. Αυτά ως συνήθως είναι οι δρόμοι, οι παιδικές χαρές, τα ΚΑΠΗ και η καθαριότητα. Θεωρούν πως αυτές οι κινήσεις θα τους βοηθήσουν όταν ο δημότης πάει στην κάλπη.

Η εικόνα μιλάει από μόνη της στους περισσότερους Δήμους της Πιερίας και της χώρας, ενώ δε λείπουν τα... sms και οι ανακοινώσεις με τα καλέσματα σε εγκαίνια έργων.

Αυτές οι πρακτικές, το 2018, δεν πείθουν πλέον τον πολίτη. Στηρίζονται σε ένα παλαιομοδίτικο κομματικό στυλ, το οποίο μπορεί να έπιασε κάποια χρόνια πριν αλλά σήμερα ο Έλληνας δεν... τσιμπάει.

www.kapa-news.gr

ΟΙ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΡΑΠΤΕΣ ΤΗΣ ΛΑΜΙΑΣ

Κωνσταντίνος Ρούσης (1853-1911) : Γεννήθηκε

το 1853. Πιθανός τόπος καταγωγής του το Μαρτίνο. Ο πατέρας του λεγόταν Δημήτριος. Πήγε στην Αθήνα, όπου έμαθε άριστα την τέχνη του φραγκορράπτη, δηλ. έγινε ράπτης ευρωπαϊκών ρούχων. Στον εκλογικό Κατάλογο του Δήμου Λαμίας του 1879, αναφέρεται σαν «νεοσώσα διαμονή του η Αθήνα». Πρέπει να κέρδιζε αρκετά χρήματα. Τα τελευταία χρόνια είχε εγκατασταθεί στη Λαμία και εργαζόταν σε ενοικιασμένο χώρο στην πλατεία Ελευθερίας (γωνία με οδό Υψηλάντου 1). Δεν είναι γνωστή η οικογένειά του.

Πέθανε στις 13 Φεβρουαρίου 1911, σε πρώιμη ηλικία 58 ετών.

Πηγή:anfictyon.blogspot.com

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ

Γεώργιος Α. Πούλιος
Επίτιμος Δικηγόρος
Δημοσιογράφος
Ενώσεως
Κυκλαδικού Τύπου

Τις ημέρες αυτές «ΚΟΙΜΗΘΗΚΕ» ένας αγαπημένος φίλος μου. Η γνωριμία μας, στα θρανία του Γυμνασίου της Καλλιθέας, το 1946. Μέχρι τότε είμαστε άγνωστοι. Είχαμε το ίδιο ανάστημα και αυτό (το ανάστημα) έγινε αφορμή, ο Καθηγητής Τραχάνης να μας βάλει στο ίδιο θρανίο, στη σειρά 5η. Πιο μπροστά έβαλε τους κοντούτερους. Νίκος εκείνος, Γιώργος εγώ. Μέναμε κι οι δύο στην Καλλιθέα. Οι ρίζες καταγωγής μας διαφορετικές. Αρκάς εκείνος, Παριανός εγώ (Κυκλάδες). Τα χνώτα μας ταιριάζανε. Μια επιτυχία ανέλπιστη. Τίποτε δεν μας χώριζε. Ευτυχώς ούτε και μας χώρισε. Πρόσφατα ο θάνατος. Αγάπη και αφοσίωση, ο ένας προς τον άλλο. Τι θα πει συμφύρον δεν το γνωρίζαμε. Αμοιβαία συμπάθεια, εκτί-

μηση και ανεπιφύλακτη εμπιστοσύνη.

Η φιλία είναι ένα από τα ωραιότερα Δελφικά παραγγέλματα. Να αγαπάς τους φίλους σου και να είσαι σταθερός και πιστός. Η φιλία προϋποθέτει κοινή κλήση, προς το αγαθό. Μεταξύ κακών δεν μπορεί να υπάρξει φιλία. Ο φίλος θυσιάζεται για το φίλο. Συμπάσχει και βοηθά το φίλο του στις συμφορές και στα προβλήματά του.

Το ωραιότερο ορισμό της φιλίας μας το δίδει ο Αριστοτέλης:

Φιλία εστί μια ψυχή εν δυο σώματι ενοικουμένη. (Η φιλία είναι μια ψυχή που κατοικεί σε δύο σώματα).

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι: Η φιλία είναι ένας ακατάλυτος και ισχυρότατος ψυχικός θεσμός δύο προσώπων.

Πρέπει να διευκρινίσω φιλία μεταξύ ανδρών και γυναικών δεν γίνεται.

Εκεί επικρατεί το ερωτικό στοιχείο.

Υποχρεωτικά θα αναφερθώ σε θρυλικές μορφές τεσσάρων ζευγαριών φίλων. Αυτοί ήταν:

Ο Αχιλλέας και ο Πάτροκλος.

Ο Δάμων και ο Φιντίας.

Ο Πελοπίδας και ο Επαμεινώνδας, και

Ο Αλέξανδρος και ο Ηφαιστίωνας.

Πριν τελειώσω πρέπει να σας επισημάνω τις σοφές κουβέντες των πιο κάτω.

Ο Πλάτων είπε: «Των ευτυχούντων πάντες φίλοι, των δυστυχούντων ουδ' οι γεννήτορες.»

Ο Ισοκράτης είπε: «Φίλους κτω μη πάντας τους βουλομένους, αλλά τους σης φύσεως άξιους όντας.» (Φίλους ας κάνεις όχι όλους τους επιθυμούντες τη φιλία του, αλλά όσους είναι άξιοι για τούτο, σύμφωνα με το δικό σου χαρακτήρα.)

Ο Ισοκράτης είπε: «Μηδένα φίλο ποιούν πριν εξετάσεις πως κέχρηται τοις πρότερον φίλοις.» (Κανέναν να μην κάνεις φίλο πριν ερευνήσεις για το πώς αυτός εφέρθηκε προς τους παλαιότερους φίλους του.)

Τέλος, ο αμερικανός δημοσιογράφος WALTER WINCHELL (1897-1972) επισήμανε:

Πραγματικός φίλος είναι αυτός που έρχεται κοντά, όταν όλοι οι υπόλοιποι απομακρύνονται.

Κάπως έτσι ζούσαμε με το Νίκο. Δυστυχώς έφυγε γρήγορα. Πώς να καλυφθεί αυτό το χάος;

Στην επαρχία Λοκρίδος Εικοστή Πέμπτη Μαρτίου

Συνέχεια από τη σελίδα 4

λαμπάδα του Άκη Κοντολέοντα, πήγαινε με αθλητικό παράστημα, γράφοντας έναν κύκλο φως μες στο σκοτάδι.

Και όπως οι τελευταίες τετράδες φάνηκαν να διασχίζουν την πλατεία και να στρίβουν προς το σχολείο, κι ο κόσμος σιγά σιγά να διαλύεται, έμεινε ο Δάσκαλος μόνος και ακυβέρνητος. Δεν γύριζε σπίτι του, παρά παραπατώντας πήγαινε στα τυφλά. Άλλοι λέγανε πως έφταιγε το ποτό κι άλλοι πως του είχε σαλέψει. Κι άλλοι πάλι, οι πιο πονηροί, διατείνονταν πως ετούτα όλα τα ήταν προκάλυμμα και ότι είχε βάλει πλώρη για βουλευτής. Μόνο που κανείς τους δεν επέμεινε άλλο, παρά βιάζονταν να γυρίσουν σπίτι-τια τους και να κλειδαμπαρωθούν. Φοβόντουσαν κιόλας τι επίπτωση μπορεί να είχε ο λόγος του Δασκάλου στα παιδιά τους.

Με το μαύρο του ριγωτό κοστούμι και το άσπρο πουκάμισο στο στήθος ανοιχτό, ο Δάσκαλος όρμησε ακάθεκτος στα παραλιακά καφωδεία, εκεί όπου όλο και ξέπεφτε καμιά ξοφλημένη αρτίστα.

Κανείς δεν ξέρει θετικά να πει τι έγινε εκείνη τη βραδιά, το μόνο βέβαιο πως ο τόπος όλος σείστηκε από σπασίματα γυαλικών και ότι περασμένα μεσάνυχτα οι μουσικές παίζανε ακόμα. Κι όπως η πόλη είχε πέσει βαριά να κοιμηθεί, οι φωνές έμοιαζαν να την ξεσχίζουν και τα τραγούδια βραχνά τη μάτωναν.

«Πονώ σα συλλογίζομαι τα όμορφα τα βράδια, που μου 'δίνες γλυκά γλυκά όρκους, φιλιά και χάδια». Όσπου κάποτε το γλέντι κόπασε κι οι παρέες ξηλώθηκαν. Έβλεπες τώρα δυο δυο να πηγαίνουν τρικλίζοντας αγκαλιαστά κι οι μουσικοί χλομοί μάζευαν τα όργανά τους. Την ίδια στιγμή οι αρτίστες κλειδώνονταν σε κάμαρες με όσους από τους πελάτες είχαν απομείνει. Σε μια τέτοια φτηνή κάμαρη, με ακόμα φτηνότερες κολόνιες, κλείστηκε ο Δάσκαλος με μια κοκκινομάλλα, λες κι οι άντρες της οικογένειας το 'χαν τάμα να πηγαίνουν με ρούσες μόνο. Οληνύχτα ακούγονταν βόγχοι και παραμιλητά που έκαναν τους φρόνιμους ν' ανατριχιάζουν. Είπανε, ακόμη, πως το βράδυ εκείνο ο Δάσκαλος χάλασε

δυο μισθούς και ότι την άλλη μέρα οι αρτίστες φύγανε φορτωμένες μαραμένα λουλούδια, πασαλειμμένες μπογιές, με νοικιασμένα αμάξια και συνοδεία τη μαρίδα που τις γιουχάριζε και τις πετροβολούσε. Και σα ξημέρωσε πια για τα καλά, κι ο πυρετός της νύχτας έπεσε, φάνηκε στη Σκάλα, γιαλό γιαλό, ο Δάσκαλος μόνος με ανοιχτό πουκάμισο και το σακάκι περασμένο στον ένα ώμο. Κάποιος ψαράς, κινημένος πρῶι με την μπενζίνα του, του φώναξε από μακριά. «Ε, Δάσκαλε, Δάσκαλε μ' ακούς; Γεια σου!» Μα ο Δάσκαλος, ως φαίνεται, δεν άκουσε, παρά συνέχιζε να πηγαίνει με το κεφάλι ψηλά, σαν πληγωμένος αετός που μπορεί να πετάξει ακόμα. Προχωρούσε με βήμα ταχύ, κόβοντας δρόμο μέσα από τα χωράφια, για την πόλη, όπου σε λίγο θα χτυπούσε το πρώτο κουδούνι. Είχε πρώτη ώρα μάθημα, και δεν ήθελε με τίποτα να το χάσει.

**Από το βιβλίο «ΤΑ ΜΗΧΑΝΑΚΙΑ»
του Μένη Κουμανταρέα, εκδόσεις Κέδρος**

Στην επαρχία Λοκρίδος Εικοστή Πέμπτη Μαρτίου

Διστακτικοί, απορημένοι στάθηκαν οι κάτοικοι της κωμόπολης, ντόπιοι και Μακεδόνες, ν' ακούσουν τον Πανηγυρικό της ημέρας. Ήταν η πρώτη φορά που πήγαιναν τη μια σε κηδεία και την άλλη σε γιορτή. Κι ήταν η πρώτη που και στις δυο χοροστατούσε ο ίδιος άνθρωπος. Μάταια πάσχισε ο Γυμνασιάρχης να μεταπείσει τον Δάσκαλο. Ο Δάσκαλος δήλωσε ορθά κοφτά πως κανείς παρεξόν εκείνος δεν είχε δικαίωμα στον Πανηγυρικό. Απείλησε, μάλιστα, πως, σε περίπτωση που διάλεγαν τον Ιστορικό να τον εκφωνήσει, θα έβαζε φωτιά στο σπίτι του και θα τον έψηνε ζωντανό. Τότε πια κι ο Γυμνασιάρχης υποχώρησε, αποφασισμένος ωστόσο του χρόνου να βρει αντικαταστάτη οπωσδήποτε, κι αυτή τη φορά όχι μόνο για τον Πανηγυρικό.

Άσπρος σαν το πανί, ντυμένος με το μαύρο του ριγωτό κοστούμι, ο Δάσκαλος στάθηκε στην εξέδρα. Γύρω του ανέμιζαν σημαίες, δάφνες, οι φωτογραφίες των βασιλέων. Τον περιστοίχιζαν, δεξιά κι αριστερά, οι επίσημοι. Στα πόδια του απλωνόταν η θάλασσα των παιδιών. Τ' αγόρια με τα πηληκιά τους, οι κοπέλες με μαύρες ποδιές. Μα και όσοι από τους γονείς, συγγενείς και άλλους πολίτες συγκεντρώνε η μέρα. Αχνά στο βάθος ακουγόταν μια σάλπιγγα φιμωμένη. Μουγκό το πλήθος, ασάλευτο, αφουγκραζόταν.

«Συμπολίτες», άρχισε να λέει ο Δάσκαλος, «σαν σήμερα...» - και προς στιγμήν κόπηκε - «σαν σήμερα», επανέλαβε, «πριν από εκατό τόσα χρόνια, οι πρόγονοί μας έκριναν κι αποφάσισαν σωστό ν' αφήσουν τη βολή τους. Συμφώνησαν ότι δεν ταίριαζε άλλο να καλοπιάνουν τον Τούρκο με μπαξίσια και λουφέδες και πως δεν ήταν βολετό σ' επικράτεια ελληνική να μιλιέται άλλη απ' τη ρωμαίικη γλώσσα και να δοξάζεται ξένος Θεός. Και πως τρόπος άλλος δεν υπήρχε παρεξόν η ένοπλη αντίσταση για να ξανάβρουν το πολύτιμο αγαθό που είχαν στερηθεί: την ελευθερία. Το ότι απ' αφορμή την γκρίνια, τα συμφέροντα και τη διχόνοια η επανάσταση τούτη σκόνταψε το ξέρετε καλύτερα από μένα. Διότι δεν είναι το ντουφέκι μοναχά όπλο στο χέρι ενός λαού, παρά είναι κι η ετοιμότητά του ν' αντιστέκεται κάθε φορά που ο εχθρός πλησιάζει μασκαρεμένος. Πότε με τον Όθωνα και συνοδεία τους Βαυαρούς του. Πότε με τους μικρούς αυθέντες και τα πραξικοπήματά τους. Πότε με τη μορφή του γείτονα που έχει βαλθεί να ξεριζώσει νύχτα ό,τι εμείς φυτέψαμε στον κήπο μας την αυγή. Γιατί τρομάζουν τα καινούργια δέντρα, οι ιδέες. Μένουμε πάντα προσκολλημένοι στα παλιά. Ζούμε και τρώμε απ' το ψωμί του Εικοσιένα. Τι κι αν ο Κίτσος Τζαβέλας απέθανεν εκ λύπης την 9η Μαρτίου του

1855; Τι κι αν ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης από οπλαρχηγός ντύθηκε κατάδικος;»

Όλοι τώρα κρέμονταν απ' τα χείλη του Δασκάλου. Κι ας ξέσφιγγε τον κόμπο της γραβάτας του ο Γυμνασιάρχης, κι ας έσκυβαν ο Νομάρχης κι ο Δήμαρχος τσεκάροντας ο ένας τον άλλο πάνω απ' τα γυαλιά τους. Όλοι, θέλαν δεν θέλαν, άκουγαν.

«Έλληνες», είπε ο Δάσκαλος, «κάτοικοι προαιώνιοι στο μικρό χωράφι σας, σήμερα τυχαίνει να σας καλεί ένας δάσκαλος, ένας ταπεινός, ν' ακούσετε γι' άλλη μια φορά από το στόμα μου, ίσως την τελευταία, έναν ακόμα λόγο αφιερωμένο στην εθνική γιορτή. Όμως το λόγο ετούτο φέτος ο δάσκαλος θ' αποτείνει αποκλειστικά σ' εσάς τ' αγόρια και τα κορίτσια του σχολείου. Εσάς είχα στο μυαλό μου όταν τον σχεδίαζα, γιατί εσείς μόνο είστε οι άξιοι να τον ακούσετε και να τον νιώσετε».

Πήρε βαθιά αναπνοή, καθώς και το ακροατήριο, και συνέχισε: «Έχω, λοιπόν, και λέω σ' εσάς τα παιδιά. Αφήστε κατά μέρος όσα μάθατε κι ακούσατε όλα ετούτα τα χρόνια στο σχολείο. Γιατί δεν είναι η γεωμετρία, μήτε τα λατινικά σκοπός σας, παρά κάλλιο ο τρόπος να μαθαίνετε να συλλογάζεστε. Πέρα από ημερομηνίες, τύπους και συντακτικό, τώρα είναι ο καιρός ν' αρχίσετε να ξυπνάτε. Συγκροτηθείτε σε σώμα κλέφτικο κι αντιτάξτε το δροσερό μυαλό σας σε όσους από εμάς προσπάθησαν να φαρμακώσουν τα νιάτα σας με σκουριασμένες γνώσεις και ιδέες φθαρμένες και μικρόψυχες».

Η φωνή του Δασκάλου τη μια έμοιαζε να λυγάει, την άλλη όμως, ντυμένη με τα γάντια του μποξ, σκόρπιζε δεξιά κι αριστερά τα ντιρέκτ της. Ο κύριος Γυμνασιάρχης έβγαζε το ρολόι από το τσεπάκι του κι όλο κοιτούσε την ώρα. Σκυφτός, κίτρινος σαν το φλουρί, με το τριγωνικό κεφάλι του - στέγη που σκεπάζει τη βλακεία του κόσμου - ο κύριος Γαβριάδης κοίταζε επίμονα τις μύτες των παπουτσιών του.

«Σήμερα», συνέχισε ο Δάσκαλος, «δεν είναι μια επτέειος σαν τις άλλες. Σήμερα κλαίω και θρηνώ όχι τόσο όσους πέσανε πολεμώντας, μα όσους δεν πρόλαβαν, είτε από ηλικία είτε από τις περιστάσεις, να φανούν και να αναδειχτούν, όσους αναίτια και με τρόπο φθονερό πριν από την ώρα τους τους μίσησε η Μοίρα. Διότι Μοίρα δεν είναι ό,τι συνηθίσαμε να λέμε αόριστα, παρά είμαστε εμείς οι ίδιοι όσοι διευκολύνουμε το έργο της. Τυφλοί από συμφέρον, στραβοί γιατί μας στράβωσαν στα σχολειά μας, κουφοί στο ν' ακούμε τη φωνή της συνείδησης, μιας και συνείδηση μέσα μας απόμεινε ό,τι μονάχα μέσα στις τσέπες μας κουδουνίζει».

Θα 'λεγε κανείς ότι η φωνή του Δασκάλου ήταν μια

φωτιά απ' αυτές που άναβε ψηλά στο βουνό, κι η ανταύγιά της έκαιγε τα πρόσωπα των παιδιών.

«Αφήστε, λοιπόν, τις έτοιμες γνώσεις κατά μέρος, τα καφενεία, τις μικροδιαφορές και μικροματαιοδοξίες. Απομονώστε τους εμπόρους, τους κάπηλους, όσους βάζουν υποθήκη το αίμα και τον κόπο μας. Για να χτίζουν εκείνοι οικόπεδα και να τρώνε του πουλιού το γάλα. Για να έχουν έλεγχο στις πράξεις μας και προσβλητική λογοκρισία στα λόγια σας και στα γραπτά σας. Παραμερίστε τους. Μην τους αφήσετε να σταθούν εμπόδιο και να σας οδηγήσουν σε συμβιβασμούς. Αντισταθείτε τους, αντισταθείτε μας, γιατί δεν είμαστε άξιοι να σας οδηγούμε. Γιατί εμείς, που ξεκινήσαμε όπως εσείς, χαλάσαμε στο δρόμο. Παραμερίστε μας λοιπόν. Μόνο διαλέξτε μέσα από τις τάξεις σας όσους είναι νέοι' μόνο φροντίστε να είναι αγνοί και με ρώμη πνευματική. Μην περιμένετε να γεράσουν, δώστε τους από τώρα εξουσία, για να μπορούν τα σχολειά και τα πανεπιστήμιά μας να μη μοιάζουν με ιεροεξεταστήρια και να μην έχουν δασκάλους σαδιστές».

Η τελευταία φράση σκεπάστηκε από τα χειροκροτήματα των παιδιών, που μήτε οι άγριες ματιές των καθηγητών, μήτε η γεροντική άνοια δεν μπόρεσαν να δαμάσουν.

«Παιδιά, σήμερα που σας μιλώ μέσα σε τόσο βαρύ πένθος, μα κι ανεξάρτητα απ' αυτό, νιώθω πια να μη με δένει τίποτα με τον τόπο. Ξέρω πως, φεύγοντας με το τέλος της σχολικής χρονιάς, θα είναι μια λιποταξία. Όμως τούτο ας σταθεί ένα ακόμα παράδειγμα για τα όσα καταφέραμε εμείς όλοι σε αυτήν εδώ την πόλη. Να διώχνουμε τους καλύτερους, να μαραζώ-νουμε ό,τι πιο δροσερό, να πνίγουμε κάθε ευαισθησία και ανησυχία. Κι αυτά όλα μόνο και μόνο επειδή άλλοι από εμάς τύχαμε Μακεδόνες στην καταγωγή, κι άλλοι ντόπιοι στην επαρχία μας».

«Φτάνει, φτάνει πια», ακούστηκε ο Γυμνασιάρχης να λέει χαμηλόφωνα. Όμως ο Δάσκαλος δεν ήταν απ' αυτούς που το βάζουν εύκολα κάτω.

«Παιδιά, άντρες, γυναίκες, η επανάσταση, που σ' αυτήν αφιερώνουμε τη μέρα, μπορεί βέβαια να 'γινε, θα 'ταν παράλογο ν' αμφισβητούσαμε την ύπαρξή της. Όμως εξίσου παράλογο θα ήταν να βεβαιώσουμε την επιτυχία της. Μια επανάσταση που εμείς τη διδάξαμε λαθεμένα και μονόμπαντα, τονίζοντας μόνο τον αγώνα ενάντια στον Τούρκο, παραλείποντας τη μάχη την ουσιαστική, που στάθηκε η αντίσταση του λαού και των φωτισμένων απέναντι στο συντηρητισμό και στο σκοταδισμό! Σ' εσάς, λοιπόν, τώρα, τα κλεφτάκια και τους αρματωλούς, απομένει να δείτε την αλήθεια. Μα πού είστε; Δεν σας βλέπω. Όπως και ο Ρήγας, έτσι κι εγώ θα πω: “Γιατί αργείτε; Γιατί στέκεστε νεκροί;” Δεν βλέπετε τις επαρχίες σας να νεκρώνουν, τα σχολειά μας, την πολιτική μας, τις τέχνες μας να ψωμοζούνε; Πού πάμε, τι κάνουμε, ποιοι είμαστε τέλος πάντων; Μην τάχα μας ξέφυγε η Ελλάδα και πάει ακυβέρνητη για χαμό; Γιατί κι εγώ που σήμερα σας αποτείνω το λόγο, μιλώ με λέξεις φθαρμένες, χωρίς αντίκρισμα. Μιλώ... ναι μιλώ... σήμερα, λοιπόν, είναι η μέρα...»

Στο σημείο αυτό η φωνή του Δασκάλου σκεπάστηκε από ένα βήχα που δεν έλεγε να σταματήσει. Λες και κάποιος δαίμονας είχε βαλθεί να τον φιμώσει. Κλονίστηκε όλος, διπλώθηκε στα δυο, λίγο ακόμα και θα 'πεφτε από το βήμα. Χρειάστηκε να τον υποβαστάξουν για να κατέβει, αυτόν τον άντρα-κλα με τις χερούκλες και τις φαρδιές πλάτες. Έτσι, για πρώτη φορά στην ιστορία της Επαρχίας Λοκρίδος, ο Πανηγυρικός της 25ης έμεινε στα μισά. Ανέλαβαν να τον σκεπάσουν με τη ζεστή φωνή τους τα παιδιά του γυμνασίου. Κίτρινος, θολός από φόβο, ο Γυμνασιάρχης έδωσε το σύνθημα ν' ακουστεί ο Ύμνος.

Το βράδυ στη λαμπαδηφορία τα παιδιά βάδιζαν γερμένα κάτω από το βάρος των λαμπάδων. Μόνο μια, στην πρώτη σειρά, η **Συνέχεια στη σελίδα 3**

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΑΧΜΑΝΙΟΝ ΤΟΥ 1913

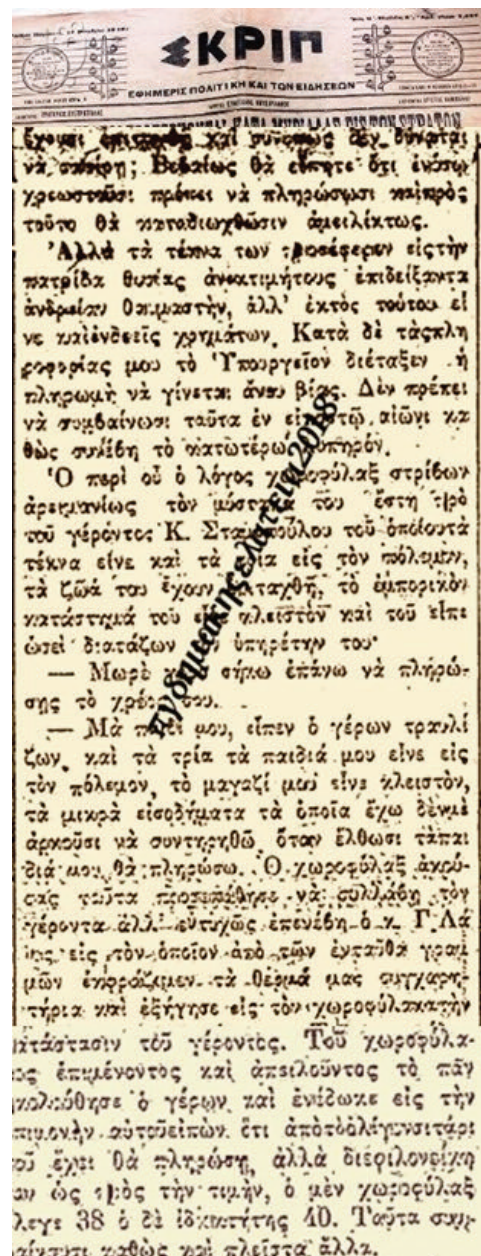
Γράφει ο Παναγιώτης Γεωργ. Δημάκης, Υπεύθυνος Ιστορικού Αρχείου Δήμου Αμφικλείας Ελατείας

Ενώ μαίνεται ο πόλεμος, ενώ το άνθος τής Νέας Ελλάδος, μάχεται και διώκει τούς Οθωμανούς και Βουλγάρους, με τούς κρημνοβάτες Ευζώνους, να δρασκελούν βουνά και κάμπους, απελευθερώνοντας, τούς σκλάβους αδελφούς μας, μερικοί στα μετόπισθεν, ακολουθούν τήν πρακτική, τής απεχθούς και τυραννικής, εξουσίας και Διοίκησης, πού τόσο έβλαψε τήν εθνική ενότητα, σε ώρες κρίσιμες και καθοριστικές, διαιρώντας, τον κοινωνικό πυρήνα τής μικροκοινωνίας και αδιαφορώντας, για τήν Εθνική ομογενοποίηση, σε κρίσιμες στιγμές. Οι μικρές αυτές Ειδήσεις, πού γράφονται εν θερμώ και με πόνο ψυχής, από τόν συμπατριώτη μας ανταποκριτή, εν προκειμένω, τού ΣΚΡΙΠ τής 20ης Αυγούστου 1913, τήν ώρα και τήν στιγμή, τής εθνικής ομοψυχίας, έχουν τήν ιδιαίτερη σημασία τους, αφού καταγράφονται γεγονότα επί τόπου και αποτελούν μεν, μικρό μέρος, τής μεγάλης, εν εξελίξει σκηνής τών εθνικών αγώνων, αλλά είναι και αμάχητες μαρτυρίες, τεκμήρια-ψηφίδες, απαραίτητες, για τήν σύνθεση, τής μεγάλης εικόνας, πού συνήθως, η γενική τρέχουσα Ιστορία παραλείπει. Ο καλός ανταποκριτής, παρακολουθώντας από πρώτο χέρι, το σκηνικό καθημερινότητας, τών αμάχων, πού είναι τα συνήθη, θύματα τής κακοδιοίκησης, σ ένα άξενο τοπίο εσωτερικού πολέμου, όπου οι γέροντες και η οικογένεια χωρίς ζώα, αφού ήσαν επιταγμένα, χωρίς σπόρο, αλλά και αδύναμοι, έπρεπε να δώσουν, τήν δική τους μάχη επιβίωσης, πολλές φορές σκληρή και ατελέσφορη. Αυτά περιγράφονται στήν ανταπόκριση αυτή, τού Παναζόπουλου, από το Δραχμάνι, πού είναι και η εικόνα τής Ελληνικής υπαίθρου τότε. Παρατίθεται κατωτέρω, η ανταπόκρισις αυτή, με λίγες διευκρινιστικές σημειώσεις και σχόλια.

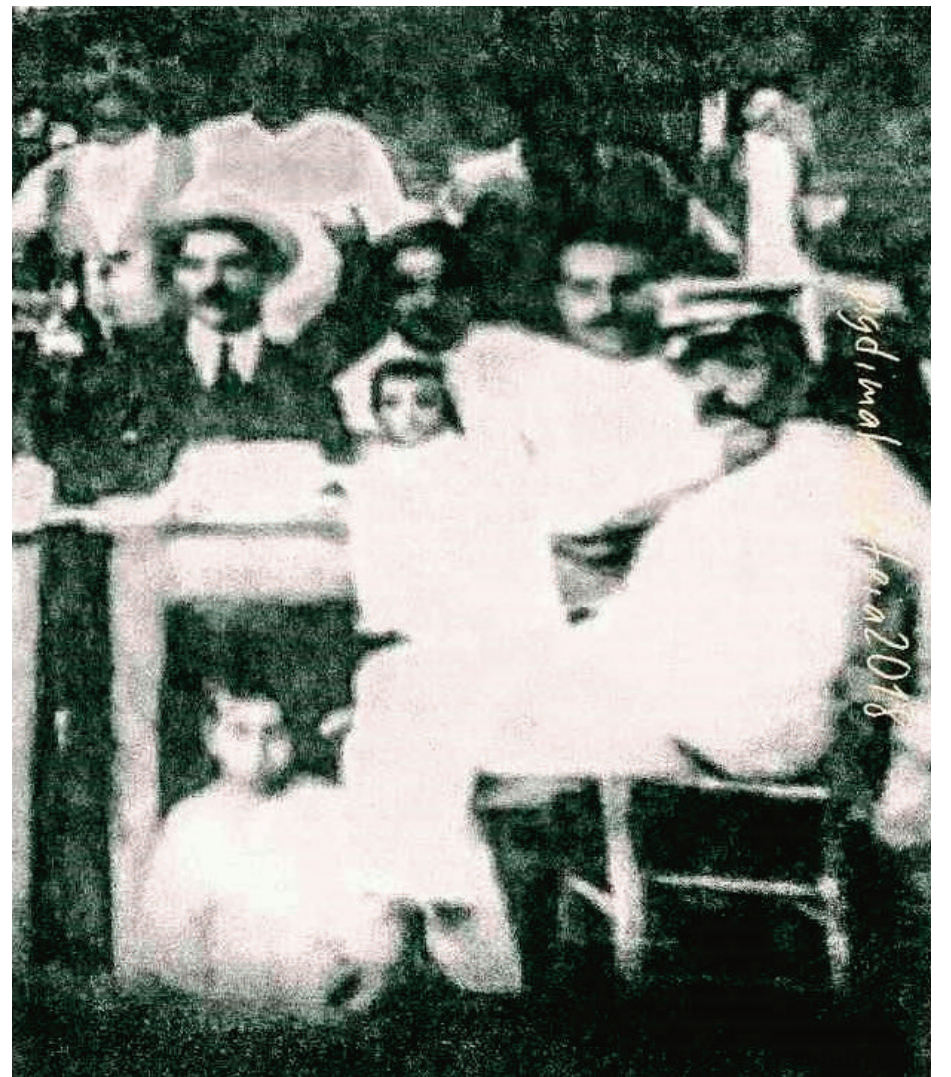
Φώτο 1 ΣΚΡΙΠ 20-8-1913

....Συλλήψεις απόρων ανθρώπων – Χωροφύλαξ επικεικνύν τήν ανδρεία του, είς γέροντας – Έκτροπα πράγματα – Χωροφύλαξ σιτέμπορος, Δραχμάνιον Λοκρίδος (τού ανταποκριτού μας) : από τινός, η κωμόπολις μας τρομοκρατείται υφ' ενός ταμιακού εισπράκτορος και ενός χωροφύλακος, οι οποίοι συλλαμβάνουν, τους απόρους διακειμένους συμπολίτας μας, οι οποίοι στερούνται και αυτών, τών αναγκαίων μέσων, όπως ζήσωσι και, από τον γιακά

πιάνοντες αυτούς, τούς πηγαίνουσι όπως πληρώσωσι τα χρέη των, είς το Δημόσιον. Αυτούς τούς ανθρώπους, είς τούς οποίους, θέτουσι χείρα, πρέπει να σέβονται να τούς εγγίσωσι, διότι άλλων μεν τα τέκνα ηκρωτηριάσθησαν, είς τον πόλεμον, άλλων δε, κατέστησαν ανάκανα προς εργασίαν. Προς σάς απευθυνόμεθα κ. Ταμία και κ. Διευθυντά τής Αστυνομίας, όπως θέσητε τέρμα είς τήν ανυπόφορον ταύτην κατάστασιν, διότι καθώς γνωρίζετε, η επιστράτευσις έγινε, τον παρελθόντα Σεπτέμβριον και η σπορά γίνεται ενταύθα τους μήνες Οκτώβριον και Νοέμβριον. Τι χρέος λοιπόν να πληρώση, ένας άνθρωπος τού οποίου, τα τέκνα είναι είς τον πόλεμον, τα κτήνη του έχουν επιταχθή και συνεπώς, δεν δύναται να σπείρη; Θα ειπήτε βεβαίως ότι ενόσω χρεωστούσι, πρέπει να πληρώνωσι και προς τούτο, θα καταδιωχθώσιν αμειλίκτως. Αλλά τα τέκνα των, προσέφεραν, είς τήν πατρίδα θυσίας ανεκτιμήτους, επιδείξαντα ανδρείαν θαυμαστήν. Εκτός τούτου, είναι ενδεείς χρημάτων. Κατά δε τας πληροφορίας μου, το Υπουργείον διέταξε η πληρωμή να γίνει άνευ βίας. Δεν πρέπει λοιπόν να συμβαίνωσι ταύτα εν εικοστώ αιώνη, καθώς το κατωτέρω λυτηρόν !

Ο περί ού ο λόγος χωροφύλαξ, στρίβων αρειμανίως τον μύστακά του, Φώτο 2, έστη προ τού γέ-

ΦΩΤΟ 2. Φωτογραφία του 1910 από την Ελάτεια. Η σκηνή από το κεντρικό καφενείο Φλωκατούλα επί τη ευκαιρία βαπτίσεως του 13ου τέκνου της οικογενείας Αυγερίου*. Ο απεσταλμένος του Βασιλιά με λαιμοδέτη και ψαθάκι, πλάϊ στον ευτυχή πατέρα που κρατεί υπερήφανα το τυχερό του τέκνο, που υποτίθεται ότι προστατεύεται πλέον από το καθεστώς. Περιστοιχίζεται από μία ομάδα χωρικών με καθημερινά φορέματα πλην της πρώτης μορφής του αστυνομίου της εποχής που φαίνεται να απολαμβάνει την αίσθηση της εξουσίας, χαλαρός στη καρέκλα προτάσσοντας το δεξί χέρι με τις δύο «σαρδέλες», ενώ με το αριστερό θωπεύει το υπογενεϊό του. Στο βάθος αριστερά, ο καφετζής, προσέρχεται δρομαίος ίσως να προλάβει την σκηνή. Στο τραπέζι μπουκάλα με κρασί, μια σκηνή καφενείου στην επαρχιακή Ελλάδα του 1910 που ετοιμάζεται μετά την ήττα του 1897, να απογειωθεί στο πεπρωμένο της.

ροντος Κ. Σταμποπούλου,* τού οποίου και τα τρία τέκνα, είναι εις τον πόλεμον, τα ζώα του έχουν επιταχθή, το εμπορικόν του κατάστημα είναι κλειστόν και, τού είπε, ωσεί διατάζων τον υπηρέτην του : -Μωρέ γέρο, σήκω επάνω μωρέ να πληρώσεις το χρέος σου ! -Μα, παιδί μου, είπε ο γέρων τραυλίζων, και τα τρία παιδιά μου είναι είς τον πόλεμον ! Το μαγαζί μου είναι κλειστόν ! Τα μικρά μου εισοδήματα δε με αρκούσι να συντηρηθώ ! Όταν έλθωσι τα παιδιά μου, θα πληρώσω !

Ο χωροφύλαξ, ακούσας ταύτα προσεπάθησε να συλλάβη τον γέροντα, αλλ' ευτυχώς επενέβη ο κ. Γεωρ. Λαίος**

- είς τον οποίον από τών ενταύθα γραμμών εκφράζομεν τα θερμά μας συγχαρητήρια- και εξήγησε είς τον χωροφύλακα, τήν κατάστασιν τού γέροντος. Τού χωροφύλακος επιμένοντος και απειλούντος το πάν, ο γέρων, ενδώσας ε21ς τήν επιμονήν αυτού τον ηκολούθησε, ειπών ότι από τα ολίγα που έχει, θα πληρώσει το χρέος του. Διεφιλονείκησαν όμως ως προς τήν τιμήν, ο μεν χωροφύλαξ λέγει 38, ο δε ιδιοκτήτης 40. Ταύτα συμβαίνουν και πλείστα άλλα.

ΣΗΜ. Συντ. Τα ανωτέρω, απαντούν επαρκώς, στις αλλαγές επωνύμων, από τούς αγροτοποιμένες τής εποχής και τής ελλιπούς τηρήσεως, τών καταγραφών στα Δημοτικά Δημοτολόγια, όπως πολλές φορές έχομεν, από τών αναρτήσεων αυτών υποσημειώσει. Συναφώς παρατίθεται και σπάνια, σχετική Φωτο, πού ως αμάχητο, τεκμήριο εποχής, επιβεβαιώνει τήν αύρα, τής καθημερινότητάς, τών χωρικών.

* Ο αναφερόμενος γέρων Κ. Σταμόπουλος, είναι γενάρχης, τής πολύκλαδης οικογενείας, τής Ελατείας, αγωνιστών τού 1821, πού κατείχε, το ανατολικό οικοδομικό τετράγωνο, τής Κάτω Πλατείας, έναντι τού παλαιού φρέατος και τού Πλατάνου. Εκεί ήταν η παμπάλαια οικία, με το ισόγειο κατάστημα, πού σήμερα έχει κατεδαφιστεί. Ίσως μερικοί, να το θυμούνται ακόμη, ως σπίτι τής "Κουφής".

** Ο Γεώργιος Λαΐος, υπήρξε ιερέυς στήν Ελάτεια, αυτήν τήν εποχή (περισσότερα στο βιβλίο μου Λαϊκά Λιθανάγλυφα και Χειρών ποιήματα εν Ελατεία).

Οι Κούροι της Αταλάντης

**Δείτε τις πρώτες φωτογραφίες από τα μοναδικά ευρήματα.
Σπάνιας ομορφιάς αγάλματα και αρχαίο νεκροταφείο.**

Στη δημοσιότητα δόθηκαν σήμερα οι πρώτες φωτογραφίες των Κούρων της Αταλάντης, των μοναδικών αρχαιολογικών ευρημάτων που εντοπίστηκαν σε αγροτική περιοχή της πόλης του νομού Φθιώτιδας. Κατά τη διάρκεια ανασκαφικής έρευνας της Εφορείας Αρχαιοτήτων Φθιώτιδας και Ευρυτανίας, που ξεκίνησε εξαιτίας της τυχαίας ανακάλυψης ενός αγρότη στην ευρύτερη περιοχή της Αταλάντης έχουν έρθει στο φως από τα μέσα Οκτωβρίου τέσσερις κορμοί πώρινων αγαλμάτων φυσικού μεγέθους και ένα τμήμα τριεδρικής βάσης αγάλματος.

Η αρχαιολογική έρευνα ξεκίνησε με αφορμή την υπόδειξη νέας αρχαιολογικής θέσης από τον ιδιοκτήτη αγροτεμαχίου της κτηματικής περιφέρειας Αταλάντης.

Ο αγρότης, κατά τη διάρκεια εργασιών στο χωράφι του, ανατολικά της Αταλάντης, βρήκε θαμμένο αντικείμενο, το οποίο έκπληκτος διαπίστωσε πως έμοιαζε με άγαλμα και αμέσως ειδοποίησε τις αρχές. Τελικά στο χωράφι του υπήρχε θαμμένος ένας μοναδικός αρχαιολογικός θησαυρός.

Μετά την παράδοση και μεταφορά του πρώτου γλυπτού στο Αρχαιολογικό Μουσείο Αταλάντης, η προϊσταμένη της Εφορείας Αρχαιοτήτων Φθιώτιδας και Ευρυτανίας Ε. Καράτζαλη ανέθεσε στην αρχαιολόγο Μαρία Παπαγεωργίου τη διεξαγωγή δοκιμαστικών τομών στο κτήμα κατά τη διάρκεια των οποίων αποκαλύφθηκαν άλλα τρία πώρινα γλυπτά αρχαίων χρόνων και τμήμα τριεδρικής βάσης αγάλματος.

Τι έχει βρεθεί μέχρι τώρα

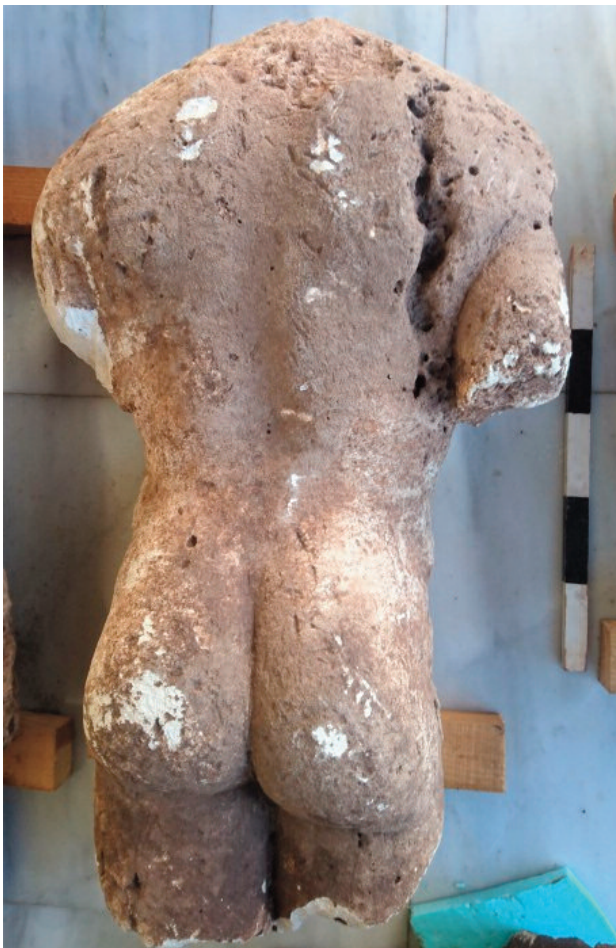
Στην πρώτη δοκιμαστική τομή στο βόρειο τμήμα του αγροτεμαχίου βρέθηκε πώρινο γλυπτό φυσικού μεγέθους αρχαίων χρόνων (σωζ. ύψους 1.22μ.), που σώζεται από την κεφαλή ως το ύψος των μηρών και παριστάνει όρθια, γενειοφόρο μορφή νεαρού άνδρα με προτεταμένο το αριστερό σκέλος.

Το παραπάνω γλυπτό βρέθηκε μαζί με τμήμα κάτω κορμού μικρότερου πώρινου αναγλύφου που απεικονίζει ιστάμενη γυμνή ανδρική μορφή από την οσφυϊκή χώρα ως τις κνήμες (σωζ. ύψους 0.82μ.), το οποίο επίσης φέρει συμφυή πλίνθο στην οπίσθια επιφάνεια.

Κατά τη διάρκεια της ανασκαφικής έρευνας εντοπίστηκε ένας ακόμη κούρος σε φυσικό μέγεθος (σωζ. ύψους 0.95μ.) που σώζεται από το ύψος του λαιμού ως τους μηρούς, απεικονίζει γυμνό νέο με ελαφρά προτεταμένο το αριστερό σκέλος και διατηρείται σε καλή κατάσταση. Η τριεδρική πλίνθος που βρέθηκε ακριβώς δίπλα του πιθανόν ανήκει στο ίδιο γλυπτό.

Η πρόσφατη ολιγοήμερη ανασκαφική έρευνα που έχει διενεργηθεί σε μικρό μόνον τμήμα του αγρού, αποκάλυψε σε βαθύτερα στρώματα από αυτό της ανεύρεσης των αρχαίων γλυπτών, οργανωμένο νεκροταφείο στο οποίο μέχρι στιγμής διερευνήθηκαν επτά τάφοι που έχουν χρησιμοποιηθεί από τον 5ο αι.π.Χ. ως τον 2ο αι.π.Χ. με αξιόλογα ευρήματα. Η ύπαρξη του αρχαίου νεκροταφείου σε τόσο κοντινή απόσταση από τη σύγχρονη πόλη της Αταλάντης υποδηλώνει ότι πιθανότατα έχει εντοπισθεί τμήμα του οργανωμένου νεκροταφείου του αρχαίου Οπούντα.

Πηγή: www.lifo.gr

Σημασία έχει η συμμετοχή ή η κατάκτηση της νίκης;

Αθλητισμός ή πρωταθλητισμός; Απλή προπόνηση για τη χαρά που δίνει η ενασχόληση με τον αθλητισμό και για τα αναρίθμητα οφέλη του στην υγεία μας ή εντατική σκληρή προπόνηση με στόχο την πρωτιά; Πόσοι γονείς από εμάς που έχουμε παιδί αθλητή δεν έχουμε βρεθεί κατά καιρούς αντιμέτωποι με αυτό το δίλημμα;

Αν το παιδί σας είναι νήπιο, το συγκεκριμένο δίλημμα δεν είναι της παρούσης. Εσείς το μόνο που θα πρέπει να κάνετε, αν δεν το έχετε κάνει ήδη, είναι να πάτε μαζί να παρακολουθήσετε ένα άθλημα που βρίσκει ενδιαφέρον. Μην το περιορίσετε σε αθλήματα που θεωρούνται κλασικά όπως ποδόσφαιρο και μπάσκετ, δώστε του και άλλες επιλογές. Πηγαίνετε το σε μαθήματα τένις, ξιφομαχίας, ιστιοπλοΐας, σκι, πολεμικών τεχνών ή ό,τι άλλο φανταστείτε. Ακόμα καλύτερα, μυήστε το παιδί σας σε ένα άθλημα με το οποίο ασχολείστε και εσείς. Με αυτό τον τρόπο θα λειτουργήσετε ως θετικό πρότυπο και σίγουρα το παιδί σας θα καταλήξει σε 1 ή ακόμα και 2 δραστηριότητες που βρίσκει ενδιαφέρουσες.

Σε αυτή την ηλικία το παιδί κάνει την πρώτη του γνωριμία με τον αθλητισμό, μυείται στη μαγεία του. Σημασία δεν έχουν τόσο οι κανόνες του παιχνιδιού και το σκορ, όσο το να αγαπήσει την άθληση. Να δει πόσο υπέροχο είναι να τρέχεις, να πιάνεις την μπάλα, να σκοράρεις. Να βουτάς μέσα στην πισίνα

και να γλιστράς στο νερό κάνοντας απλωτές. Να καταλάβει από μόνο του το λόγο για τον οποίο τόσοι αθλητές αφιέρωσαν ολόκληρη τη ζωή τους στον αθλητισμό.

Μέσα από το παιχνίδι το παιδί κάνει φίλους, διασκεδάζει, μαθαίνει να πειθαρχεί και ταυτόχρονα ωφελεί την υγεία του μειώνοντας σημαντικά τις πιθανότητες παχυσαρκίας. Αποκτά πολύ σημαντικές δεξιότητες και θέτει τις βάσεις για έναν υγιεινό τρόπο ζωής. Τώρα το αν θα ασχοληθεί στο μέλλον πιο σοβαρά με τον αθλητισμό, είναι ένα άλλο θέμα. Όταν το παιδί είναι μικρό, καλό είναι να μην “επενδύει” υπερβολικά σε ένα μόνο άθλημα. Η έναρξη συστηματικής προπόνησης από τόσο νεαρή ηλικία ελλοχεύει κινδύνους. Το παιδί δεν έχει την ωριμότητα και τα ψυχικά αποθέματα για κάτι τέτοιο. Δεν έχει μάθει να αναπτύσσει μέσα του άμυνες και αντιστάσεις προκειμένου να μην το καταβάλλει η ήττα. Πολλές φορές δεν αντέχει τις ατελείωτες ώρες προπόνησης κατά τη διάρκεια των οποίων προσπαθεί να τελειοποιήσει την τεχνική του εστιάζοντας στην λεπτομέρεια. Δεν αντέχει να μην έχει χρόνο να δει τους φίλους του. Η υπερβολική πίεση που υφίσταται μπορεί να το κάνει να τα παρατήσει. Και αυτό είναι ένα αρκετά σύνηθες φαινόμενο στην περίπτωση των παιδιών που ξεκινούν εντατική προπόνηση από πολύ νωρίς.

Το θέμα της πίεσης είναι κομβικό για να αγαπήσει το παιδί τον αθλητισμό και για να μην τα παρατήσει. Την πίεση που περιγράφεται παραπάνω και απορρέει από την προσπάθεια για διεκδίκηση της πρώτης θέσης, εμείς ως γονείς δεν μπορούμε να την ελέγξουμε. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να μην βάλουμε το παιδί από τόσο νωρίς, από τα 5 του, στο κυνήγι της πρωτιάς. Ωστόσο, την πίεση που μπορούμε να ελέγξουμε είναι αυτή που ασκούμε στο παιδί εμείς οι ίδιοι, πολλές φορές άθελά μας.

Φέρτε στο μυαλό σας ένα απλό καθημερινό παράδειγμα. Το παιδί έρχεται στο σπίτι ύστερα από ένα δύσκολο αγώνα. Τα πρώτο πράγμα που το ρωτάτε

είναι αν νίκησε. Και εύλογα θα αναρωτηθεί κανείς, για ποιο λόγο είναι τόσο κακό αυτό; Ρωτώντας το αν νίκησε, του περνάτε έμμεσα το μήνυμα ότι αυτό που μετράει είναι η νίκη και όχι η προσπάθεια. Το παιδί επειδή σας αγαπάει και θέλει να σας ευχαριστήσει προσπαθεί διαρκώς να νικάει. Αλλά όταν δε συμβαίνει αυτό, γιατί είναι πολύ λογικό να μην μπορεί να νικάει πάντα, απογοητεύεται και προτιμάει να σταματήσει τελείως το άθλημα, παρά να χάσει. Και κάπως έτσι, η “καριέρα” του στον αθλητισμό λήγει άδοξα.

Κάποτε, μια κορυφαία Αμερικανίδα τενίστρια, η Billie – Jean King ρωτήθηκε αν ένιωθε τυχερή που εκείνη και ο αδερφός της, επαγγελματίας παίκτης στο μπείζμπολ, είχαν κληρονομήσει από τους γονείς τους καλά γονίδια. Η King απάντησε ότι όντως ένιωθε πολύ τυχερή για τους γονείς της, για άλλο λόγο όμως. Ένιωθε τυχερή επειδή οι γονείς της ήταν πάντα δίπλα τους, τους υποστήριζαν, αλλά τότε δεν τους ρωτούσαν εάν είχαν νικήσει. Το μόνο που τους ρωτούσαν είναι αν έδωσαν το 100% των δυνατοτήτων τους και αν ήταν ευχαριστημένοι οι ίδιοι με τον εαυτό τους».

Ίσως η Billie – Jean King δεν έγινε τυχαία αυτό που έγινε. Ίσως αν οι γονείς της δεν έδιναν τόση έμφαση στην προσπάθεια, αν δεν της έδειχναν ότι την αγαπούν άνευ όρων, χωρίς να τους ενδιαφέρει η νίκη, ίσως να ήταν διαφορετική η εξέλιξή της στον αθλητισμό. Δείξτε στο παιδί με τον τρόπο σας ότι θα το αγαπάτε είτε νικήσει, είτε όχι, είτε επιλέξει όταν μεγαλώσει το δύσκολο δρόμο του πρωταθλητισμού, είτε όχι. Δώστε του τα κατάλληλα ερεθίσματα, κάντε το να αγαπήσει ουσιαστικά τον αθλητισμό, δώστε του την κατάλληλη συναισθηματική και υλική υποστήριξη και αφήστε το μόνο του να πετάξει. Το παιδί σας είναι ικανό για τα πάντα, αρκεί βέβαια να έχει έρθει το πλήρωμα του χρόνου.

Χριστίνα-Αλθαία Μενάγια
Πηγή infokids.gr

Μαρτιναίοι Συγγραφείς και Ποιητές Μια ματιά στη ζωή και το έργο τους

Συνέχεια από τη σελίδα 8

λογία της κλωστοϋφαντουργίας από το Πανεπιστήμιο του Μπράντφορντ (Bradford) του Ηνωμένου Βασιλείου (1976). Κάτοχος Μάστερ Επιστημών (M.Sc.) στην Επιστήμη της Ύψας και της Τεχνολογίας από το Πανεπιστήμιο του Ληντς [Leeds] του Ηνωμένου Βασιλείου (1977), και Διδάκτωρ από το ίδιο Πανεπιστήμιο (1981). Από το 1986 έως το τέλος του 2010 δίδαξε στο Τμήμα Κλωστο-ϋφαντουργίας του Τ.Ε.Ι. Πειραιώς ως καθηγητής. Έχει ένα μεγάλο αριθμό δημοσιεύσεων και συμμετοχών σε συνέδρια. Έχει συγγράψει πέντε βιβλία και πολλές μονογραφίες στην Ελληνική και Αγγλική γλώσσα, τα οποία χρησιμοποιούνται για τη διδασκαλία του Τμήματος Κλωστοϋφαντουργίας.

Στεφάνου Δημήτριος του Θεοδώρου: Ιατρός και βουλευτής. Ο Δημήτριος Στεφάνου του Θεοδώρου και της Στυλιανής γεννήθηκε το 1889 στο Μαρτίνο Λοκρίδας. Σπούδασε Υγιεινή στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ομιλούσε τη Γαλλική γλώσσα. Έγραψε πέντε βιβλία και δημοσίευσε μελέτες υγειονομικού περιεχομένου σε επιστημονικά περιοδικά.

Στεφάνου Δημήτριος: Γεννήθηκε στην Αθήνα, όμως η μητέρα του, Ελένη Στεφάνου, Ομότιμη Καθηγήτρια στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, κατάγεται από το Μαρτίνο. Σπούδασε Νομικά στο Εθνικό και Κα-

ποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Εργάστηκε ως διευθύνων επιμελητής στο Ινστιτούτο για το Γερμανικό και Ευρωπαϊκό Δίκαιο των Πολιτικών Κομμάτων στο Πανεπιστήμιο του Χάγκεν Γερμανίας. Παρουσίασε συγγραφικό έργο για θέματα δικαίου. Απεβίωσε στις 28 Ιουλίου 2014 σε ηλικία μόλις 46 ετών.

Στεφάνου Ελένη: Καθηγήτρια Διοικητικού Δικαίου και Αντιπρύτανης του Παντείου Πανεπιστημίου Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών. Η Στεφάνου Ελένη του Στεφάνου γεννήθηκε το 1937 στην Αθήνα με καταγωγή εκ πατρός από το Μαρτίνο Λοκρίδας Φθιώτιδας. Σπούδασε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και εκπόνησε τη διδακτορική της διατριβή στο Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών. Ακολούθησε την ακαδημαϊκή σταδιοδρομία, και έγινε Καθηγήτρια Διοικητικού Δικαίου του Παντείου Πανεπιστημίου Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών. Έγραψε πέντε (5) επιστημονικά συγγράμματα.

Στεφάνου Μιχαήλ: Ανώτατος αξιωματικός του Πεζικού με δημοκρατικές περγαμηνές και δημοκρατικά ιδεώδη. Γεννήθηκε στο Μαρτίνο Λοκρίδας το 1910. Με γνώση και κατασταλαγμένη άποψη, αλλά και αμετανόητος μαχητής για όλα όσα υπηρετούσε και υπεράσπιζε, δεν πτοήθηκε και με όπλο την πέννα, απηύθυνε με τα βιβλία πρόσκληση να λά-

βουμε θέση για ό,τι μπορεί να είναι σωστό και δίκαιο. Συνέγραψε οκτώ (8) σημαντικά βιβλία.

Στεφάνου Νίκος: Δικηγόρος. Γεννήθηκε το 1941 στον Πύργο Βοιωτίας με καταγωγή από το Μαρτίνο. Ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στο Γυμνάσιο Αταλάντης και εν συνεχεία σπούδασε νομικά στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης (Α.Π.Θ.). Άσκησε το επάγγελμα του δικηγόρου στην Αθήνα και στην Αταλάντη. Έχει γράψει δύο σπουδαία βιβλία.

Τούμπης Σπυρίδων: Ιατρός - Μαιευτήρας Χειρουργός - Γυναικολόγος. Γεννήθηκε το 1914 στο Μαρτίνο Λοκρίδας. Σπούδασε Μαιευτική και Γυναικολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Αναγορεύτηκε Διδάκτωρ Ιατρικής Σχολής του ιδίου Πανεπιστημίου. Πολλές μελέτες και ανακοινώσεις του δημοσιεύθηκαν σε επιστημονικά ιατρικά περιοδικά.

Τσουλουχάς Γεώργιος: Ο Γεώργιος Τσουλουχάς γεννήθηκε το 1979 στην Αθήνα με καταγωγή από το Μαρτίνο. Είναι πτυχιούχος Ηλεκτρολόγος Μηχανικός και Μηχανικός Υπολογιστών του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης (Δ.Π.Θ.), Διδάκτωρ Ηλεκτρολόγος Μηχανικός καθώς και Μεταδιδακτορικός Ερευνητής στο ίδιο Πανεπιστήμιο. Έχει συμμετάσχει στη συγγραφή ενός επιστημονικού βιβλίου και έχει δημοσιεύσει άρθρα και μελέτες του σε διεθνή επιστημονικά περιοδικά.

Μαρτιναίοι Συγγραφείς και Ποιητές

Μια ματιά στη ζωή και το έργο τους

του συγγραφέα Νικο-λάου Κ. Τασιοπού-λου, Αντιστρατήγου ΕΛ.ΑΣ. ε.α

Κατά τη διετή έρευνά μας για την καταγραφή των Λοκρών συγγραφέων και ποιητών μάς δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσουμε τους Μαρτιναίους συγγραφείς και ποιητές, τους οποίους

παρουσιάζουμε στο παρόν άρθρο μας. Περισσότερες πληροφορίες για τη ζωή και το συγγραφικό τους έργο περιλαμβάνονται στο βιβλίο μας «Λοκροί συγγραφείς και ποιητές από την αρχαιότητα έως σήμερα», που εκδόθηκε τον Απρίλιο του τρέχοντος έτους και στο συμπλήρωμα αυτού που εκδόθηκε τις ημέρες αυτές.

Η καταγραφή των Μαρτιναίων συγγραφέων και ποιητών και η παρουσίαση της ζωής και του έργου τους, είναι κατά την άποψή μας μια σημαντική προσπάθεια γιατί δίνεται η δυνατότητα μιας πρώτης γνωριμίας τους με το ευρύτερο κοινό. Αυτή η επαφή οδηγεί, εν συνεχεία, τους ενδιαφερομένους στο να αναζητήσουν και γνωρίσουν σε βάθος το έργο των πνευματικών δημιουργών, πράγμα που έχει θετικό πολιτιστικό πρόσημο. Καταγράφηκαν συνολικά είκοσι τρεις (23) Μαρτιναίοι ποιητές και συγγραφείς.

Για πρακτικούς και μόνον λόγους ακολουθεί η παρουσίαση των πνευματικών αυτών ανθρώπων κατά αλφαβητική σειρά:

Αλεξίου Ασημάκης: Συγγραφέας, ηθοποιός, καλλιτέχνης και περφόρμερ. Ο Ασημάκης (Ασήμης) Αλεξίου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1976. Ο πατέρας του Δημήτριος κατάγεται από το Μαρτίνο Λοκρίδας. Φοίτησε στη Δραματική Σχολή του Ωδείου Αθηνών και στη Δραματική Σχολή Ράμπα του Κ. Αρζόγλου. Σπούδασε υποκριτική κινηματογράφου στο London International Film School. Επίσης, είναι πτυχιούχος του Τμήματος Ναυτιλιακών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πειραιώς. Το 2010 έγραψε και εκδόθηκε το πρώτο του μυθιστόρημα «Τα Καλά Παιδιά δεν έχουν πέραση», που εκδόθηκε από τις Εκδόσεις Κοντύλι.

Γρίβα Δήμητρα: Η Δήμητρα Γρίβα γεννήθηκε το 1985 και έλκει την καταγωγή της εκ μητρός από το Μαρτίνο Λοκρίδος. Σπούδασε Οικονομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Εκτός από κάτοχος MBA, και ιδιοκτήτρια μιας εκ των σημαντικότερων εταιριών επεξεργασίας και παραγωγής προϊόντων τσιμέντου στην Ελλάδα, αφιερώνει τον περισσότερο χρόνο της στην τέχνη της, εισάγοντας στο ρωσικό κοινό τα τελευταία χρόνια, έναν μοναδικό τρόπο έκφρασης στα ζωγραφικά της έργα, με βάση το τσιμέντο. Εξέδωσε την πρώτη ποιητική της συλλογή «Άσπρες μαύρες καλημέρες» το 2018.

Δήμου Δημήτριος: Γεωπόνος, Διευθυντής Διεύθυνσης Αγροτικής Οικονομίας και Κτηνιατρικής Περιφερειακής Ενότητας Αργολίδας. Ο Δημήτριος Δήμου γεννήθηκε το 1953 στο Μαρτίνο Λοκρίδας. Μετά την ολοκλήρωση των εγκυκλίων σπουδών του, σπούδασε στην Ανωτάτη Γεωπονική Σχολή Αθηνών, από όπου απεφοίτησε το 1978 με ειδικότητα στη Φυτοτεχνία. Κατέχει δίπλωμα Master στην Ιολογία Φυτών, από το Μεσογειακό Αγρονομικό Ινστιτούτο Μπάρι Ιταλίας. Έχει επιμεληθεί της έκδοσης ή ήταν οργανωτικός υπεύθυνος πέντε βιβλίων και έχει πραγματοποιήσει δεκάδες δημοσιεύσεις, αλλά και ανακοινώσεις, είτε μόνος, είτε σε συνεργασία με συναδέλφους του.

Καραμέρης Θωμάς: Ταξίαρχος ε.α της Ελληνικής

Αστυνομίας. Γεννήθηκε το 1957 στο Μαρτίνο. Τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, παράλληλα προς την υπηρεσία του, ασχολείται ενεργά με τον Σύλλογο των εν Αθήναις και απανταχού Μαρτιναίων «Αίας ο Λοκρός». Επίσης είναι συνεκδότης και αρθρογράφος της εφημερίδας «Αίας ο Λοκρός». με τον Αριστείδη Κούρο, έγραψε το βιβλίο Μαρτίνο, «το Κέντρο της γης», φως, νερό, τηλέφωνο πληρωμένα, που εκδόθηκε το 2017.

Κούρος Αριστείδης: Γεννήθηκε το 1955 στο Μαρτίνο. Φοίτησε για δύο έτη στην Ανωτάτη Βιομηχανική Σχολή Θεσσαλονίκης. Ολοκλήρωσε τις σπουδές του στην Ανωτάτη Σχολή Οικονομικών και Εμπορικών Επιστημών [Α.Σ.Ο.Ε.Ε.] - Σχολή Οργάνωσης και Διοίκησης Επιχειρήσεων. Εργάστηκε για οκτώ χρόνια σε τεχνική εταιρεία, και στη συνέχεια σε ιδιωτική τράπεζα, εξαντλώντας την ιεραρχία. Τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια ασχολείται με τον Σύλλογο των εν Αθήναις και απανταχού Μαρτιναίων «Αίας ο Λοκρός». Επίσης, είναι ο συνεκδότης και αρθρογράφος της εφημερίδας «Αίας ο Λοκρός» του συλλόγου αυτού. Έγραψε το βιβλίο Γενεαλογικό δένδρο οικογενείας Λουκά Νικολάου Κούρου στο Μαρτίνο Λοκρίδος, Μαρτίνο, 2015. Τον Φεβρουάριο 2018 εξέδωσε το βιβλίο του Μαρτιναίοι Διάλογοι γραμμένοι στη φλούδα της καρδιάς. Μαζί με τον Θωμά Καραμέρη έγραψαν το βιβλίο Μαρτίνο «Το Κέντρο της Γης», φως, νερό, τηλέφωνο πληρωμένα, 2017.

Μάστορα Ιωάννα: Παιδαγωγός, ερευνήτρια και συγγραφέας, μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Εθνικής Ολυμπιακής Ακαδημίας της Ελλάδας και πολιτιστική εκπρόσωπος του Ομίλου για την UNESCO Τεχνών, Λόγου και Επιστημών Ελλάδας. Γεννήθηκε στην Αθήνα στις 30 Ιουλίου 1971 με καταγωγή εκ μητρός από το Μαρτίνο. Είναι μεταδιδασκτορική ερευνήτρια Φιλοσοφίας Ε.Κ.Π.Α. και Διδάκτωρ της Φιλοσοφικής Σχολής του ιδίου πανεπιστημίου (Τμήμα Φιλοσοφίας Παιδαγωγικής Ψυχολογίας). Είναι παιδαγωγός εγνωσμένου κύρους στην Ελλάδα και στο εξωτερικό με πολυσχιδή ακαδημαϊκή και ερευνητική δράση. Σήμερα διανύει δεκατέσσερα συνεχή έτη διδασκαλίας στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Έχει συγγράψει πλήθος βιβλίων και εγχειριδίων.

Μάστορας Ηλίας: Δεν είναι Μαρτιναίος, όμως διαμένει μόνιμα από το 1968 στο Μαρτίνο, όπου και παντρεύτηκε. Γεννήθηκε το 1941 στο χωριό Βλάσση Μεσσηνίας. Εργάστηκε στο εργοστάσιο Καρβάλης και από το 1968, στο Μεταλλουργικό Εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ, αρχικά ως εργοδηγός Α΄ και στη συνέχεια ως συντονιστής. Έχει γράψει δύο βιβλία το ένα εκ των οποίων φέρει τον τίτλο Κατηγορώ - Διαμαρτύρομαι - Προτείνω (Εκδόσεις Αρναούτη).

Μίχας Γεώργιος: Ο Γεώργιος Μίχας του Κωνσταντίνου γεννήθηκε στις 20 Ιουλίου 1946 στον Πύργο Ορχομενού Βοιωτίας από γονείς καταγομένους από το Μαρτίνο Λοκρίδας. Σπούδασε στην Παιδαγωγική Ακαδημία, καθώς και στη Σχολή Υπομηχανικών («Μικρό Πολυτεχνείο»). Έχει πλούσιο συγγραφικό έργο και μεταξύ των βιβλίων του είναι «Το Μαρτίνο (Μουζάκ) και τα προερχόμενα απ' αυτό Λάρυμνα (Καστρί), Λούτσι, Πύργος: συνοπτική ιστορία Όπουντίων Λοκρών και Μινύειου Όρχομενού, 1975, 1984

Μπάτσος Νικόλαος: Ιστορικός ερευνητής. Ο Νίκος Μπάτσος γεννήθηκε το 1949 στο Μαρτίνο Λοκρίδας. Το 1969 απεφοίτησε από το Τμήμα Εργοδηγών της Σιβιτανιδείου Σχολής στην Αθήνα. Έχει γράψει τα βιβλία Έλληνες Αρβανίτες και Αλβανοί, Δύο λαοί διαφορετικοί, 2011 και Βουμελιταία, Αρχαία Πόλη στο Παλαιοχώρι του Μαρτίνου, 2017.

Συμετείχε ως εισηγητής στο 3ο, 4ο και 5ο Συνέδριο Φθιωτικής Ιστορίας, στο Κάστρο Λαμίας, όπου παρουσίασε διάφορα ιστορικά θέματα της περιοχής.

Μπρεκουλάκης Αναστάσιος: Γεννήθηκε το 1967 στο Μαρτίνο. Ξεκίνησε ως καλλιτεχνικός και κινηματογραφικός συντάκτης της εφημερίδας free press «Lifo» και δουλεύει σε αυτήν από το πρώτο φύλλο της. Τώρα είναι διευθυντής της εφημερίδας αυτής. Από τον Δεκέμβριο του 2005 εργάζεται ως δημοσιογράφος και έχει γράψει δεκάδες άρθρα καθώς και δεκάδες κριτικογραφίες.

Μπώκος Χρήστος: Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1968. Κατάγεται από το Μαρτίνο. Σπούδασε Ιατρική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έχει την ειδικότητα του Παιδιάτρου. Η ποιητική του συλλογή «Σκιρτήματα και αναπολήσεις Ι», που εκδόθηκε το Φθινόπωρο του 2018, είναι η πρώτη του λογοτεχνική έκδοση.

Νυδριώτης Θανάσης: Καθηγητής Πανεπιστημίου, διηγηματογράφος. Ο Αθανάσιος Νυδριώτης γεννήθηκε το 1936 στο Μαρτίνο. Πρωτοπαρουσιάστηκε στη Λογοτεχνία με διηγήματά του γύρω στα 1966 από τις λογοτεχνικές σελίδες αθηναϊκών εφημερίδων και περιοδικών. Στα 1971 κυκλοφόρησε η πρώτη συλλογή διηγημάτων του με τον τίτλο «Ψευδαισθηση» και στα 1973 η δεύτερη συλλογή του «Ο φόβος» που απέσπασαν πολλές επαινετικές κριτικές. Κυκλοφόρησαν συνολικά τρία βιβλία του.

Παναγιώτου Θάνος: Ο Αθανάσιος (Θάνος) Παναγιώτου είναι Λοκρός εκ πατρός. Γεννήθηκε το 1988 στην Αθήνα και είναι υιός του Μαρτιναίου δικηγόρου Κωνσταντίνου Παναγιώτου. Σπούδασε Νομικά στη Νομική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών [2006-2011], πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στη Νομική Σχολή του Queen Mary University, του Λονδίνου [2012-2013] και έλαβε το Master of Laws (LLM). Από το 2014 είναι υποψήφιος διδάκτωρ στη Νομική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης στο Ιατρικό Δίκαιο Αθέμιτων Πρακτικών. Μέχρι τώρα έχει γράψει και δημοσιεύσει σε ελληνικά διεθνή επιστημονικά περιοδικά έξι μελέτες του.

Παναγιώτου Κώστας: Γεννήθηκε το 1936 στο Μαρτίνο. Σπούδασε Νομικά στη Νομική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και εν συνεχεία εργάστηκε ως δικηγόρος στην Αθήνα. Έγραψε το βιβλίο Ένας βίος (Διαλογισμοί), Β΄ Έκδοση, Αθήνα, 1981.

Παπαγκίκα Αικατερίνη: Οδοντίατρος. Γεννήθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 1959. Ολοκλήρωσε τις εγκύκλιες σπουδές της στο Μαρτίνο. Αποφοίτησε από τη Σ.Β.Ι.Ε. και τα Κ.Α.Τ.Ε.Ε. στο Τμήμα Οδοντοτεχνικής και στη συνέχεια από την Οδοντιατρική Σχολή του Α.Π.Θ. το 1991. Το 2002 αποφοίτησε από το Τμήμα Παιδαγωγικών Σπουδών ΠΑΤΕΣ-ΣΕΛΕΤΕ. Εργάστηκε ως Οδοντοτεχνίτης για έξι έτη και ως ιδιώτης Οδοντίατρος για είκοσι δύο έτη. Παράλληλα εργάστηκε ως Εκπαιδευτικός σε Δημόσια Ι.Ε.Κ., στο Τμήμα Οδοντοτεχνικής - Πορσελάνης για εννέα έτη και στο Τ.Ε.Ι. Αθηνών - Τμήμα Οδοντοτεχνικής για δέκα έτη. Το 2003 προσλήφθηκε στο Ι.Κ.Α. ως Οδοντίατρος και στη συνέχεια στο Ε.Σ.Υ., όπου εργάζεται έως σήμερα. Μαζί με τη Μαρία Φώσκολου συνέγραψαν τη μονογραφία του Οδοντιατρικού επαγγέλματος με τίτλο «Να γίνω Οδοντίατρος;», που εκδόθηκε το 2003.

Πέππας Ιωάννης: Ομότιμος καθηγητής Α.Ε.Ι. Πειραιά (ΤΤ). Ο Αθανάσιος (Θανάσης) Πέππας γεννήθηκε το 1954 στο Μαρτίνο. Είναι κάτοχος Διπλώματος στην Τεχνο- **Συνέχεια στη σελίδα 7**